

De reisgids

Gravesend, 1983

De *Electron* lag gezusterlijk stijf tegen de *Vincent* aan. Vanaf negen uur waren ze verder gegaan met het laden van de *Vincent* en om drie uur was het ruim vol. Het schip piepte er tussenuit richting Rotterdam. Ik was de aangewezen persoon om de draden op de wal los te gooien en die later weer vast te zetten. De havenarbeiders waren al naar huis.

De *Electron* voer een rondje om weer via een uitgekiende hoek, vanwege de stroom, de kade te naderen. Het duurde ontzettend lang. Ik stond toe te kijken hoe de *Electron* allerlei capriolen uithaalde om fatsoenlijk langs de wal te komen. Ze vocht tegen de stroom.

In het schuilhokje van de havenarbeiders lag een dikke versleten reisgids. Waarom lag hier een reisgids? Om de tijd te doden pakte ik het boekwerk op. Nijdig sloeg ik de pagina's om. Ik had er al de ziekte in dat we weer op zondag moesten werken. Hoe lang zou het nog duren?

Spanje, Frankrijk, Portugal, Canarische Eilanden, ik bladerde langs stranden waar vrolijke gezinnen, allemaal met één zoontje en één dochtertje, en de mooiste meiden te zien waren. Prachtig weer en onbezorgd genieten van zee, zand, warmte, mooie vergezichten, frisse, warme, jonge vrouwen in bikini's. En elegante hotels met zwembaden zonder lelijke mensen met verkeerde zonnebrillen en afgedragen badpakken en zonder oude mannen in strakke zwembroeken.

Het begon te regenen en ik landde weer op de vieze, natte, koude kade van de loodfabriek. Opeens vroeg een stem in het Spaans, nee, het was steenkool Engels of de *Electron* weer terugkwam. In dezelfde taal sprak ik vaag de hoop uit dat dat het geval was. Of... ze zouden toch geen geintje met me uithalen? Ik staarde naar een knalgele bikini op een prachtig, glimmende, gebruikte en zeer aantrekkelijke achtergrond. Toen vroeg de stem of ik bij de bemanning hoorde. 'Yes', zuchtte ik bij Benidorm.

'Oh, dan kunnen we net zo goed Nederlands praten', zei hij, maar nu in mijn moers taal. Ik keek vragend op vanuit de zanderige reisgids. Ik was ongemerkt kletsnat geworden door een lek in het dak van het schuilhokje. Ik zag dat hij een helm in zijn linkerhand had. Hij stelde zich voor als de hoofdmachinist van de *Victory*. Niet die van Nelson, maar een nieuwe boot van Beck. Hij was even op zijn motor komen kijken. Hij nam die motor altijd mee aan boord, vertelde hij. De *Victory* lag aan de overkant van de Thames. Ja, we hadden de *Victory* zaterdagavond voorbij zien gaan.

Hij had met onze ouwe gevaren toen die nog stuurman was en nu kwam hij hem even bezoeken. Ook kende hij onze Lowietje, de machinist. We babbelden nog wat over Beck en over motoren (ik mocht niet eens een rondje rijden, terwijl ik toch mijn motorrijbewijs had) tot de *Electron* eindelijk op een vrij goede manier langs de kade kwam. De stuur lukte het zelfs om in een keer het hieuwlijntje over te gooien. Gewoonlijk gooide de stuur de eerste keer het hieuwlijntje mis. Als hij de kans kreeg, schoof hij het gooien op mij af. Ik moest het nog leren volgens hem. Nu kon dat niet, want ik stond op de kade en had geen hieuwlijntje in mijn zak.

Ik haalde de spring de kade op en deed de lus om een bolder. Daarna legde ik de twee voordraden vast. De man met de helm pakte de achterdraden aan. Ik sprong aan boord om de stuur te helpen. Maar toen ik op de bak kwam, verdween de stuur naar achteren en liet mij verder de boel vastzetten en opruimen.

Vanaf de brugvleugel had de ouwe de man al herkend en had naar hem gezwaaid en gelachen. Maar lachen deed hij altijd. Je kon gewoon geen verschil zien tussen lachen en een gewoon

gezicht, omdat zijn grote tanden altijd zichtbaar waren. Het verschil kon je eigenlijk alleen maar horen.

Het bleken goede maatjes van elkaar te zijn, want de rest van de middag hadden ze zitten praten in de salon.

De reisgids heb ik achtergelaten. Het zou jaren duren, voordat ik als toerist rondreisde in Portugal, Spanje, Canarische Eilanden of andere zonnige bestemmingen.

CV, 26 September 2014.